

EEN LOOPGRAAF VOOR HET PUBLIEK.

Op het terrein Zorgvliet te 's-Gravenhage is door de pionierploeg van het 1e bat. grenadiers een loopgraaf aangelegd, die voor het publiek is toegankelijk gesteld. Wanneer men deze loopgraaf, die zoo geriefelijk is gemaakt, als maar eenigszins mogelijk is, bezoekt, kan men zich eenigszins voorstellen, wat het zeggen wil voor den soldaat in een dergelijk primitief verblijf, eenigen tijd te moeten vertoeven. — De foto links geeft een gezicht in de loopgraaf; aan het einde der gang 'n scherfvrije schuil- en slaapplaats voor de manschappen; op de rechter foto ziet men een periscoop, die door een kunstmatig boschje aan het oog van den vijand wordt onttrokken. Met benulp van dit eenvoudig toestel, kan men het geheele voorliggende terrein overzien, zonder zich bloot te geven. (*foto's „Rembrandt."*)

DE REINSTE LIEFDE

Novelle uit het moderne leven

I. Een onwelkome gast.

Mevrouw Somerset zat alleen in haar kleedkamer. Ze was bezig met iets wat voor een vrouw verondersteld mag worden een der plezierigste verrichtingen te zijn: namelijk het bekijken van haar eigen bijzonder mooi gelaat in den spiegel. Het was een heerlijke zomerdag in Juni, het seizoen te Londen was in vollen gang. Mevrouw was gekleed in een der nieuwste scheppingen van Paquin en verwachtte elk oogenblik een huwelijksaanzoek van een der voornaamste leden van den Londenschen adel.

Geen wonder dat het bekoorlijke gelaat thans op zijn bekoorlijkst leek. Haar gedachten waren zoo zonnig als de Junidag. Ze lachte en zuchtte telkenmale, hoewel de lachjes de overhand hadden. De zuchten golden den bundel onbetaalde rekeningen, die weggesloten lagen in de elegante schrijftafel van haar luxueus gemeubeld boudoir. De lachjes verdreven de zuchten zoodra zij eraan dacht dat ze spoedig zou beschikken over een ongelimiteerd inkomen, een titel en een aanzienlijke positie in de maatschappij.

Zij betuigde zichzelf dat het meer dan waarschijnlijk zou zijn, dat hij haar vandaag ten huwelijk zou vragen. Zij was uitgenoodigd op een tuinpartij. Om vier uur zou Lord Castelain haar afhalen in zijn auto en haar naar Twickenham brengen. Het publiek, die Argus-oogige censor van moraal en betamelijkheid, zou hen te zamen zien en zijn gevolgtrekkingen maken. Welnu, zij had geen bezwaren, hoe eerder, hoe liever .... Een geklop op de deur deed haar hart opspringen; ze keerde zich haastig om. Een groote robuste vrouw trad de kamer binnen, en keek de schoone dame voor den spiegel aan met een vreemde uitdrukking op haar verwelkt gelaat; een uitdrukking van vrees, ergernis en norsche beslistheid.

Lena Somerset sprak het eerst.

„O, ben jij 't, Martin? Juist bijtijds mij je oordeel te geven over mijn kostuum. Een beetje extravagant, denk ik! Maar dat is 'n kwestie van smaak."

De grijze fletse oogen van de vrouw werden kleiner. Het was duidelijk dat de vraag van haar meesteres haar niet de minste belangstelling inboezemde. Toch antwoordde ze, bijna mechanisch: „O, 't is keurig! Ik kwam u zeggen ...." Ze aarzelde even.

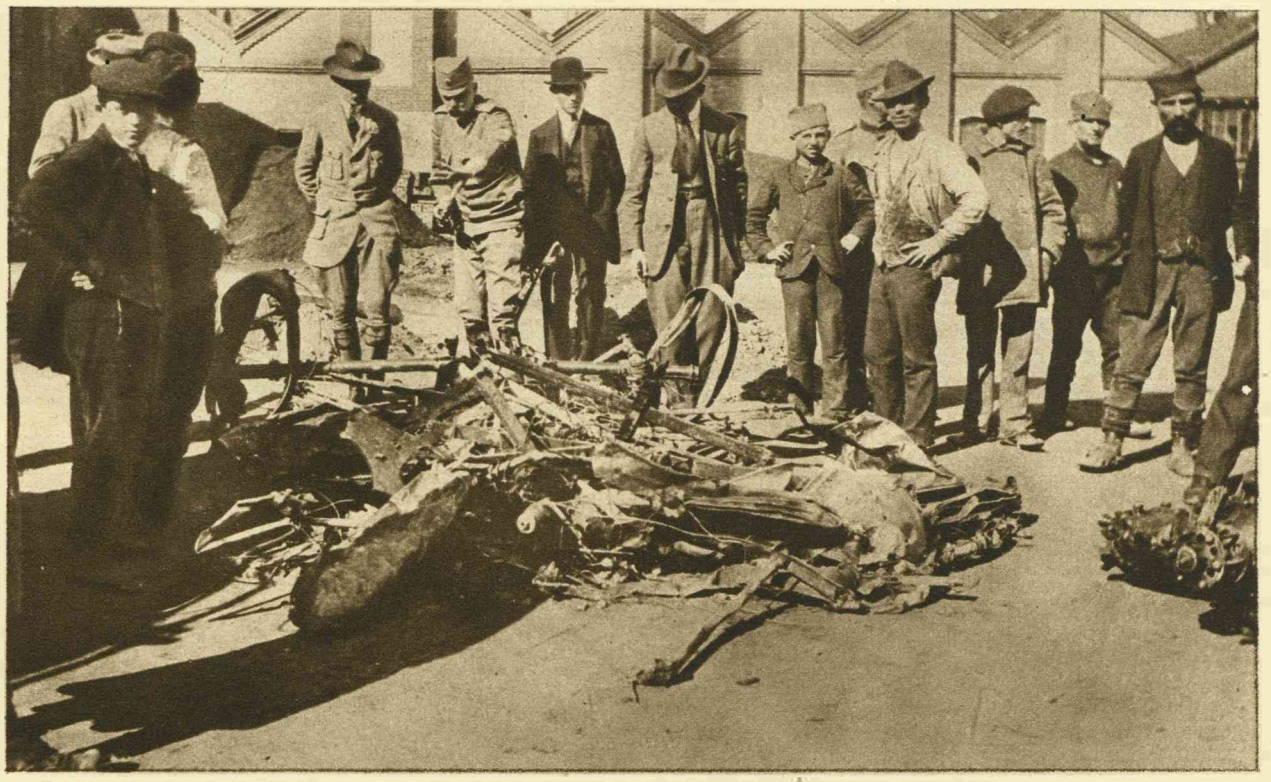
Lena keerde zich naar den spiegel. Een bekoorlijke blos overtoog haar gladde, ovale wangen. Het was moeilijk te raden, dat mevrouw Somerset reeds vijf en dertig jaar was. Ze geleek op dit oogenblik nauwelijks vijf en twintig.

„Je komt zeggen, dat lord Castelain is aangekomen! Welnu, hij moet wachten! Geef mij mijn hoed! Neen, Martin, hoe dom van je, den witten!"

Doch als de dienstbode nader komt met een raadselachtige uitdrukking op het gelaat vervolgt ze: „Wat heb je, Martin? Kom vooruit er mee! Wat is er voor verschrikkelijks, een andere schuldeischer?"

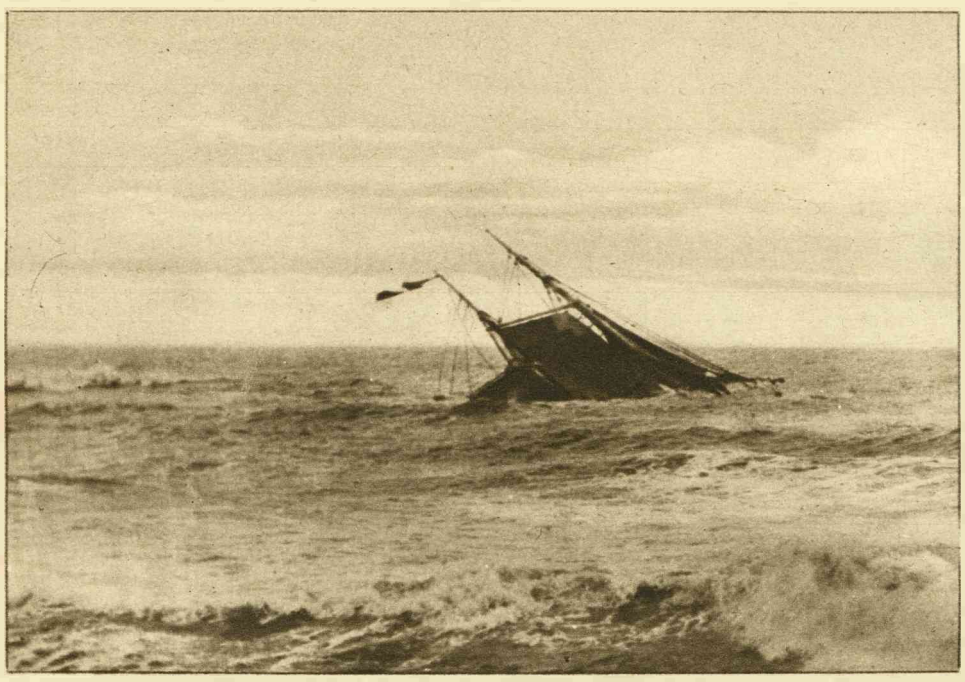
„Neen." Martin kwam naderbij. „Neen, mevrouw .... zij .... zij is gekomen!"

Het was er uit! Een zucht van verlichting ontsnapte

VAN HET SERVISCHE OORLOGSTERREIN.

De overblijfselen van een Duitsche vliegmachine, die door een Servisch voorposten-detachement is neergeschoten tijdens een verkenning boven de vijandelijke linies.

HET MIJNENGEVAAR.

Het wrak van een Nederlandsch visschersvaartuig, dat op een mijn geloopen en gezonken is. De foto werd genomen vanaf een Nederlandsch Koopvaardijschip, dat de plaats van het onheil ongeveer een dag na den ramp passeerde. Van de bemanning was natuurlijk geen spoor meer te ontdekken. (*V.F.B.*)

DE HAAGSCHE SCHOUW-TOL OPGEHEVEN.

Het recht van tolheffen aan de Haagsche Schouw nabij Leiden, dat bij consent van de Staten van Holland en West-Friesland op 31 December 1628 werd ingesteld, is in den nacht van 31 October op 1 November opgeheven. Reeds het vorig jaar werd tol, brug en woonhuis voorloopig door het Rijk aangekocht, waarna, na verkregen toestemming van de Staten-Generaal, besloten werd na 31 October geen tol meer te doen heffen, waardoor een toestand die sinds drie eeuwen had bestaan en die het verkeer in niet geringe mate belemmerde, wederom tot het verleden behoort. (*foto v. Tol.*)